

kola činí méně než vymáhaná pohledávka, zejména že nepřevyšuje 300 Kč, ana i žalobkyně ocenila předmět sporu v žalobě na 400 Kč a nezměnila toto ocenění ani po omezení žalobní prosby. Proto odvolací soud právem měl za to, že hodnota předmětu sporu klesla na hranici věci nepatrné, ve kterémžto případě by odvolání bylo přípustné jen z důvodů zmatečnosti.

Čís. 13227.

Nedostalo-li se vydražiteli z rozvrhové podstaty úhrady za převzatou služebnost, jest oprávněn domáhati se rekursen zrušení rozvrhového usnesení co do částky, na níž bylo břemeno v odhadním protokolu oceněno a na kterou si činí nárok.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1934, R II 6/34.)

Proti usnesení exekučního soudu, jímž bylo rozvrženo nejvyšší podání 211.000 Kč, za exekučně vydraženou nemovitost, podala vydražitelka rekurs, v němž poukazovala k tomu, že podle dražebních podmínek měl vydražitel převzít všechna na nemovitostech zapsaná věcná břemena jen potud, pokud podle svého pořadí budou uhrazena z rozdělované podstaty, t. j. se započtením do nejvyššího podání, a vytýkala stěžovatelka, že první soud neustanovil ve smyslu § 162 ex. ř. rok k určení dražebních podmínek a že stěžovatelka vydražila nemovitost v důvěře v dražební podmínky, že si bude moci odhadní cenu služebnosti, oceněné při odhadu na 20.000 Kč z nejvyššího podání sraziti a měl prý tudíž první soudce ve smyslu § 225 ex. ř. vydati stěžovatelce částku, která na převzatou služebnost připadá, takže nejvyšší podání, jež se mělo rozdělit, snížilo by se tím o 20.000 Kč na 191.000 Kč. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: K výtce stěžovatelky, že první soudce měl postupovati při rozvrhovém usnesení podle § 225 ex. ř. a vydati stěžovatelům částku, jež připadala na služebnost, totiž 20.000 Kč, jest poukázati k tomu, že se dražba a rozvrh dražebního výtěžku konaly na základě dražebních podmínek soudem již schválených, na kterých nic nelze měniti, a, stanovil-li soud v dražebních podmínkách, že vydražitel jest povinen převzít všechna na nemovitostech zapsaná věcná břemena jen potud, pokud podle svého pořadí budou uhrazena z rozdělovací podstaty, musil se soud, prováděje rozvrh, dle těchto dražebních podmínek řídit a proto právem výměnu oceněnou na 20.000 Kč započtl do nejvyššího podání.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by dále jednal a znovu rozhodl.

Důvody:

Jest sice souhlasiti s rekursním soudem, že při rozvrhu jest vycházeti z dražebních podmínek, jež byly podkladem dražby a podle nichž vydražitel měl převzít všechna břemena, pokud podle svého pořadí budou uhrazena z rozvrhové podstaty. Proti tomu vydražitel ve skutečnosti ani nebrazil, nýbrž stěžoval si proto, že se mu nedostalo z rozvrhové pod-

staty úhrady za služebnost svobodného průchodu a průjezdu přes dvůr a zahradu pro majitele a následníky v držení domu. V této příčině má dovolací rekurent pravdu, protože o částce, která má jako náhrada případnouti za tuto převzatou služebnost a o kterou se tedy nejvyšší podání (rozvrhová podstata) sníží, nebylo při rozvrhovém roku vůbec jednáno, ačkoli k tomu byly podkladem i knihovní zápis i odhadní protokol a dražební podmínky, a nebylo v té příčině v rozvrhovém usnesení soudu první stolice vůbec rozhodnuto. Bylo tedy obě usnesení zrušiti co do částky 20.000 Kč, na niž bylo břemeno v odhadním protokolu oceněno a na kterou si dovolací rekurent jako vydražitel činí nárok; zrušení týkalo se odstavce 2, který tím v tomto rozsahu pozbyl podkladu, a bude nyní na soudu první stolice, aby v tomto rozsahu nařídil s dotčenými účastníky nové jednání a na základě něho aby o nároku vydražitelově rozhodl ve smyslu § 225 ex. ř. a určil po případném novém odhadu částku na převzaté břemeno připadající.

Čís. 13228.

Je-li důvodem žaloby o obnovu (podle §§ 530 čís. 6 a 7 c. ř. s.) jen právní posouzení, jehož se věci dostalo nejvyšším soudem, to jest, byl-li rozhodnutím nejvyššího soudu dán jen podnět k žalobě o obnovu, není příslušným k projednání žaloby nejvyšší soud, nýbrž procesní soud první stolice, jenž učinil skutková zjištění, na jichž podkladě bylo rozhodnuto.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1934, Ck I 2/33.)

Žalobu o obnovu sporu dovolaný Nejvyšší soud odmítl pro svou věcnou nepříslušnost.

Důvody:

Příslušnost k projednávání žalob o obnovu jest výlučná a jest k ní hleděti v každém období řízení z úřadu (§ 538 první odstavec a § 230 druhý odstavec c. ř. s.). Žalobu o obnovu podle § 530 čís. 6 a 7 c. ř. s. jest podle § 532 druhý odstavec c. ř. s. podati z pravidla u soudu první stolice; je-li však stížen uplatňovaným důvodem odporování toliko rozsudek vydaný ve vyšší stolici, jest ji podati u tohoto soudu vyšší stolice, a to jen tehdy, doznala-li skutková podstata rozsudku nižšího soudu změny ve vyšší stolici novými skutkovými zjištěními a dotýká-li se důvod, z něhož jest žádáno o obnovu jen těchto nových skutkových zjištění (rozh. 2785, 7044 a 9648 sb. n. s.). Je-li tedy důvodem obnovy jen právní posouzení, jehož se věci dostalo nejvyšším soudem, to jest, byl-li rozhodnutím nejvyššího soudu dán jen podnět k žalobě o obnovu, jako v tomto případě, kde zjištění nižších soudů zůstala nenapadena, není příslušný ku projednání žaloby o obnovu soud nejvyšší, nýbrž procesní soud první stolice. Sejde tedy jen na tom, zda podlehnutí u nejvyššího soudu nastalo důsledkem změny ve zjištění skutkových okolností v nejvyšší stolici a zda se žalobce domáhá obnovy